

**Sygnatura akt VI Ka 507/14**

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **19 września 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Ficek

Sędziowie SSO Bożena Żywioł (spr.)

SSO Agata Gawron-Sambura

Protokolant Sylwia Sitarz

przy udziale Jolanty Mandziej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2014 r.

sprawy **A. K.** ur. (...) w Z.

syna P. i I.

skazanego w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 17 kwietnia 2014 r. sygnatura akt III K 438/13

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. R. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony skazanego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego obciążając nimi Skarb Państwa.

VI Ka 507/14

## UZASADNIENIE

Od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 17 kwietnia 2014r., sygn. akt III K 438/13, apelację wniósł skazany A. K..

Zaskarżając orzeczenie w całości zarzucił, że nie zostało uwzględnione to, iż w ostatnim okresie zachowanie apelującego znacznie się poprawiło i obecnie ma w zakładzie karnym dobrą opinię.

Powołał się także na swój stan zdrowia oraz konieczność sprawowania opieki nad chorą matką.

Skarżący wniósł o wydanie wyroku sprawiedliwego, który da mu szansę i zapewnił, że szansa ta zostanie wykorzystana.

Sąd Okręgowy uznał zaskarżony wyrok za prawidłowy i trafnie kształtujący wymiar poszczególnych kar łącznych, zaś zarzuty apelacji ocenił jako nie zasługujące na uwzględnienie.

Skarżący nie kwestionuje poprawności ustaleń sądu meriti, co do przyjęcia, które z przestępstw, jakich dotyczą wyroki jednostkowe, pozostają w realnych zbiegach, zatem w odniesieniu do tej materii sąd odwoławczy poprzestaje na stwierdzeniu, iż zbiegi te zostały przez sąd pierwszej instancji ustalone prawidłowo, z uwzględnieniem brzmienia art. 85 kk.

Jeśli chodzi natomiast o wymiar kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny, to w rozstrzygnięciach Sądu Rejonowego nie dopatrzonego się rażącej i niewspółmiernej surowości, która uzasadniałaby ingerencję sądu drugiej instancji w treść zaskarżonego wyroku.

Podkreślenia wymaga, że na wymiar kary łącznej w pierwszej kolejności ma wpływ związek przedmiotowo-podmiotowy pomiędzy czynami pozostającymi w zbiegu realnym. Im bliższy jest to związek, tym bardziej uzasadnione jest orzekanie kary łącznej w wymiarze cięższym do najsurowszej z kar jednostkowych podlegających łączeniu.

Gdy chodzi o zbieg, którego dotyczy pkt 1 zaskarżonego wyroku, to wprawdzie czyny godziły w to samo dobro chronione prawem / były to przestępstwa kradzieży/, ale nie pozostawały one w ścisłym powiązaniu czasowym, gdyż skazany czyny te popełnił w okresie od listopada 2005r. do lutego 2007r.

Okoliczności popełnienia tych czynów nie pozwalają na przyjęcie, że mogą być one oceniane jako swoista całość.

W zakresie zbiegu, którego dotyczy pkt 3 zaskarżonego wyroku stwierdzić należy, że tylko część czynów pozostaje w związku, a to z uwagi na tożsamość naruszonych dóbr prawem chronionych /kradzieże mienia/, natomiast nie mają one powiązania z czynem z art. 13 § 1 kk. w zw. z art. 242§ 4 kk. Przestępstwa zostały popełnione w okresie od sierpnia 2008r. do stycznia 2009r.

Powyższe wskazuje, że brak jest pomiędzy czynami ścisłego związku, który uzasadniałby orzekanie kar łącznych na zasadzie mocno zbliżonej do pełnej absorpcji.

Wymaga także podkreślenia, że większa ilość czynów pozostających w zbiegu stanowi przeciwwskazanie do kształtowania kary łącznej w oparciu o taką najkorzystniejszą zasadę.

Gdy chodzi o opinię o skazanym z okresu odbywania kary, to pozostaje faktem, że od dwóch lat zachowanie skazanego poprawiło się, w stosunku do jego wcześniejszej postawy prezentowanej w jednostce penitencjarnej.

Pozwala to jednak wyłącznie na przyjęcie, że prawidłowy, przynoszący efekty proces resocjalizacji skazanego dopiero się rozpoczął i póki co brak podstaw do kategorycznego stwierdzenia, że pozytywne zachowania utrwaliły się już w świadomości skazanego. Wobec A.K. koniecznym jest dalsze na niego oddziaływanie, jako że proces jego resocjalizacji wprawdzie przebiega we właściwym kierunku, ale wymaga jeszcze dłuższego kontynuowania.

Reasumując należy stwierdzić, że wymiary kar łącznych, ukształtowanych w oparciu o korzystną dla skazanego zasadę asperacji, zasługiwały na pełną akceptację.

Okoliczności wskazane przez skazanego w środku odwoławczym, związane z sytuacją zdrowotną jego i jego bliskich, znalazły wystarczające odzwierciedlenie w rozstrzygnięciach o karach. Nie mogą być one uznane za czynniki determinujące orzeczenie o karze, które musi uwzględniać przede wszystkim charakter i wagę czynów, za które karę orzeczono.

Z naprowadzonych względów zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

Pozbawionego wolności skazanego zwolniono od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego, którymi obciążono Skarb Państwa.